

บทนำ

ราตรีเงียบสงัด ม่านดำค่อยๆ คลี่คลุมเมืองหลวง แต่ละบ้านต่าง
ทยอยกันดับตะเกียง เมืองทั้งเมืองตกอยู่ในความเงียบ ได้ยินเพียงเสียงเคาะ
บอกโมงยามลอยลมมาระหว่างเจ้าหน้าที่เดินลาดตระเวนในยามวิกาล

คำคืนนี้เมฆบดบังเดือนดารา ฟาดินมีแต่ความมืดมิด

"ยามสามแล้ว อากาศแห้ง ระวังฟันไฟ"

เจ้าหน้าที่ลาดตระเวนเคาะพลางร้องบอกพลาง ค่อยๆ เดินจากตรอก
ข้างวัดสู่กั้วแล้วต่อไปยังถนนอีกสาย

ทันใดนั้นเอง มีคนชุดดำผู้หนึ่งวิ่งเข้าไปในตรอกแล้วพลั้วตัวขึ้นไป
บนกำแพงด้านนอกของวัดสู่กั้ว จากนั้นก็เร็นกายอยู่หลังเงาไม้ไผ่ ครั้น
กวาดตารอบสี่ทิศจนแน่ใจว่าไม่มีผู้ใดก็แอบหายเข้าไปในวิหาร

วัดนี้มีวิหารขนาดใหญ่ เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปสามองค์ ตรงกลาง
นั้นคือพระศรีศากยมุนีพุทธเจ้า ซ้ายคือพระโกษาชัยคุรุพุทธเจ้า ขวาคือ

ถึงใจตรอมตรองรัก

พระอมิตาภะพุทธเจ้า ภายในวิหารมีควันลอยอ้อยอิ่ง ตะเกียงน้ำมัน ดอกไม้ ธงธรรม และธรรมฉัตรวางเรียงราย บรรยายกาศขวนศรัทธา

คนชูดำคุกเข่าลงหน้าพระพุทธรูปอย่างเงียบ ๆ คำนับสามครั้ง จากนั้นก็ลุกขึ้นเดินไปยังองค์พระไภษัชยคุรุพุทธเจ้าที่อยู่ด้านข้าง ล้วงกล่องแพรใบหนึ่งจากอก ขณะจะซ่อนเอาไว้หลังองค์พระก็พลันมีมือคู่นั้นยื่นออกมาจากด้านหลังฉวยแขนทั้งสองของคนชูดำบิดลง เพียงพลิกวูบก็จับเขากดลงกับพื้น

กล่องแพรหลุดจากมือของคนชูดำมาอยู่บนพื้นหินสีเขียว

"ไปมุกมังกกรของข้า!" คนชูดำหลุดปากร้องออกมาด้วยความตระหนก

"ไปมุกมังกกร? นั่นคืออะไร" ผู้จุ่มใจใส่ศอกซ้ายกดเค้นลำคอของคนชูดำ

คนชูดำเพิ่งรู้ว่าตนเปลือหลุดปาก เบิ่งตามองผู้จุ่มใจด้วยความตระหนก เห็นเป็นบุรุษหนุ่มหน้าตาคมคาย อายุประมาณสิบแปดสิบเก้าปี

"เจ้าเป็นใครกันแน่ คิดจะลอบเข้ามาทำอะไร"

บุรุษหนุ่มยื่นมือขวามาดึงแพรดำที่คลุมหน้าคนชูดำออก ที่แท้คนชูดำนี่เป็นเด็กหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา อายุเห็นจะไม่เกินสิบสี่สิบห้าปี

"ปล่อยข้า!" เด็กหนุ่มชูดำถูกจับกอดไว้ไม่อาจขยับเขยื้อน แววดาทอประกายโกรธเกรี้ยว

"เมื่อครูเจ้าพูดถึงไปมุกมังกกร เจ้าโมยไปจากวัดหรือ" เขาอายุมากกว่าเด็กหนุ่มชูดำหลายปี รูปร่างสูงใหญ่กว่ามากจึงกุมตัวเด็กหนุ่มไว้ได้อย่างง่ายดาย

"ไม่ใช่! นั่นไม่ใช่ของวัดสู่้กั้ว!" เด็กหนุ่มชูดำพยายามดิ้นรนสุดแรง

แต่ความที่ฝ่ายตรงข้ามกดจุดสำคัญบนอกไว้ทำให้ไม่อาจใช้แรงได้

"ของในกล่องคือไข่มุกมังกรที่เจ้าพุดถึงไข่หรือไม่" บุษษหนุ่มเอื้อมมือ
ขวามาหยิบกล่องแพรขึ้น จับจ้องมองเขาด้วยตาเป็นประกาย

"นั่นเป็นของของข้า เจ้าอย่าแตะต้อง!" เด็กหนุ่มตวาด

"ข้าไม่ยอมเชื่อว่าจะเป็นของของเจ้า" บุษษหนุ่มแค้นเสียงเบาๆ ทาง
จมูก "เจ้าเอาของของตัวเองหลบเข้ามาในวัดยามดึกตื่นเที่ยงคืนเยี่ยงนี้คิด
จะทำอะไร"

เด็กหนุ่มชูดำจ้องมองเขาด้วยสายตาคมกล้า

"เพราะของชิ้นนั้นมีค่ายิ่ง ข้าคิดจะให้พระโพธิสัตว์รักษาแทน เรื่อง
ก็เป็นเช่นนั้น!" เขาเห็นบุษษหนุ่มไม่ได้โกนศีรษะและไม่ได้สวมจีวรพระ จึง
หัวเราะเสียงเย็นเยียบสองครา "แล้วตัวเจ้าที่ไม่ใช่หลวงจีนวัดอยู่กั้วมาทำอะไร
ที่นี่"

"ข้าเข้าเมืองหลวงมาสอบรับราชการฝ่ายบู๊ระดับเมืองหลวง* ตอนนี้อยู่
อาศัยอยู่ในวัด"

แววตาเด็กหนุ่มชูดำทอประกายอัศจรรย์ใจเล็กน้อย คนผู้ไปถึงกับมา
เข้าร่วมสอบระดับเมืองหลวงเขี้ยวหรือ ผู้ที่จะเข้ามาสอบระดับเมืองหลวง
ได้ต้องผ่านการทดสอบขี้น้ำยิงธนู ยิงธนูบนพื้น ธนูแข็งที่ต้องใช้แรงมาก
ดาบ และการยกก้อนหินเสียก่อน

"มีนา ฝีมือเจ้าจึงดีปานนี้ วันนี้ถือว่ามีเคราะห์ร้ายจึงได้มาพบเจ้า"

เด็กหนุ่มชูดำกัดฟันพุด ท่าทางทั้งโกรธแค้นทั้งสิ้นหนทาง

* การสอบขุนนางในสมัยราชวงศ์ซิงแบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ โดยสอบเลื่อนทีละลำดับขั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัด
เรียกว่า การสอบงซื่อ ผู้สอบได้เรียกว่าชีวโฉว มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบชิงชื่อในระดับมณฑล หากสอบได้จะเป็นจิวเหิน ซึ่ง
ต้องเข้ามาสอบระดับฮุยชื่อที่เมืองหลวงเพื่อชิงตำแหน่งจิ้นชื่อ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับจะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการ
สอบเตียนชื่อ

ถึงใจครอบครัว

"ดูเจ้าหน้าที่ตามค้าย บุคลิกผ่าเผย ไม่เหมือนพวกลักเล็กขโมยน้อย ที่แท้แล้วของในกล่องได้มาจากที่ใด ขอเพียงเจ้าสารภาพมาตามตรง หากไม่ได้ทำผิดคิดร้ายอันใด ข้าย่อมปล่อยตัวเจ้าไป หากไม่แล้วข้าจะคุมตัวเจ้าไปให้ท่านเจ้าอาวาสลงโทษ"

"ไม่ได้เด็ดขาด หากทำเช่นนั้นครอบครัวข้าจะต้องประสบเคราะห์กรรมทั้งหมด" เด็กหนุ่มขุดตำร้องด้วยความร้อนใจ

"ประสบเคราะห์กรรมทั้งครอบครัว?" บุษษหนุ่มเลิกคิ้วมองเขาด้วยความประหลาดใจ

เด็กหนุ่มขุดตำใคร่ครวญสถานการณ์เบื้องหน้าอย่างหนักอก แผนการประสบความล้มเหลว อันตรายเป็นแก่ชีวิตอยู่เบื้องหน้า เขาไม่มีทางเลือกอื่น ได้แต่ปล่อยเลยตามเลย ค่อยคิดหาทางเอาตามสถานการณ์

"เอาเถอะ ข้าจะบอกความจริงให้ ข้าคือเหยียนเก้อ บุตรชายคนรองของเสียนจินอ่อง" ในเมื่อเรื่องแดงขึ้นมา ก็ได้แต่จัดการลากบุษษหนุ่มลงมาพัวพันด้วย

บุษษหนุ่มได้ยินศักรู้นะของฝ่ายตรงข้ามก็ตกตะลึง นึกไม่ถึงว่าเด็กหนุ่มที่ตนจับตัวได้จะมีความเป็นมาใหญ่โตเช่นนี้

"ปล่อยข้า!" เหยียนเก้อตื่นรนด้วยความไม่พอใจ

บุษษหนุ่มลุกขึ้นและปล่อยตัวเขา พอได้ทราบว่ายฝ่ายตรงข้ามเป็นถึงเชื้อพระวงศ์ ไหนเลยจะกล้าหาเรื่อง แต่กระนั้นเขาก็ยังคงยึดกล่องแพรนั้นไว้ในมือ

"เจ้าชื่ออะไร" เหยียนเก้อพลิกกายลุกขึ้นยืน ก้มศีรษะปิดฝุ่นบนขูดำทัง ไม่มีทีท่าจะร้อนจะทวงกล่องแพรคืน

"ข้าชื่อเปี้ยเหมิง" กล้องในมือบุรุษหนุ่มดูเหมือนจะมีเสียงของกลิ้งไปมา หรือนี่จะเป็นเสียงไข่มุกมังกร ไข่มุกมังกรคืออะไรกันแน่ ความรู้สึกไม่สบายใจก่อตัวขึ้น

"เจ้าเป็นชาวแมนจูหรือ" เขี่ยนเก้อแหงนศีรษะมองเปี้ยเหมิงซึ่งสูงกว่าตนเล็กน้อย

"ใช่แล้ว ตระกูลอีเออร์เกินเจวี่ยหลัว สังกัดธงขลิบเหลือง"

"เป็นชาวแมนจูก็ดี หากเจ้าเป็นชาวฮั่น ข้าจำต้องหาวิธีฆ่าปิดปากเจ้าให้จงได้" เขี่ยนเก้อกล่าวเสียงเย็นเยียบ

เปี้ยเหมิงรู้สึกสั่นสะท้านในใจ เข้าใจทันทีว่าตนเข้าไปพัวพันกับเรื่องยุ่งยากเข้าให้แล้ว

"หากเจ้าคิดจะฆ่าข้าปิดปาก เกรงว่ามีไข่มุกมังกร" เขากล่าวอย่างเรียบๆ เป็นเชิงเยาะ "ไข่มุกมังกรคือสิ่งใดกันแน่ ทำไมเจ้าจึงว่ามันจะนำเภทภัยถึงแก่ชีวิต" เขาทดลองเปิดกล้อง แต่กล้องใบนั้นลงกุญแจปิดสนิท ไม่อาจเปิดออกได้

"กุญแจอยู่ที่ข้า" เขี่ยนเก้อล้วงกุญแจของดอกหนึ่งมาจากในอกเสื้อ นึกแผนการทั้งหมดไว้เรียบร้อยแล้ว "เดิมทีข้าคิดจะจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อยโดยไม่ให้ผู้ใดพบเห็น นึกไม่ถึงว่าจะมาเจอเจ้า ในเมื่อเจ้าบังเอิญมารับรู้ก็คงจะหนีไม่รอดแล้ว บางทีนี่อาจจะเป็นลิขิตฟ้าก็เป็นได้" เขายิ้มอย่างเย็นชา

เปี้ยเหมิงรู้สึกสั่นสะท้าน ของในมือตนกลับเป็นประจักษ์เผือกร้อนที่อาจนำภัยถึงแก่ชีวิต หากควรเข้ามาเกี่ยวข้องด้วยไม่ แต่ขณะนี้ดูเหมือนเขาจะไม่มีทางถอนตัวแล้วกระมัง

"ช่างเถอะ ข้าคืนให้ ข้าไม่อยากจะรู้ว่าไข่มุกมังกรคืออะไร" เขา ยัดกล่องแพรคืนให้เหยียนเก้อเพื่อหาทางเอาตัวรอด

"สายไปแล้ว เรื่องมาถึงขั้นนี้ เจ้าไม่อยากจะรู้ก็ได้แล้ว เพราะเจ้ารู้ว่าไข่มุกมังกรอยู่ที่ใด นอกเสียจากว่าเจ้าจะตายไป มิฉะนั้นข้าก็ไม่เชื่อว่าเจ้าจะไม่หักหลังข้า" เหยียนเก้อพูดพลางไข่มุกไขเปิดกล่อง

เปี้ยเหมิงเข้าใจความกังวลของเหยียนเก้อดี ต่อให้ตนรับประกันด้วยชีวิตว่าจะไม่หักหลัง แต่ใครเล่าจะยอมเชื่อคำรับรองของคนแปลกหน้า

"ข้าสามารถมอบตัวเจ้าให้เจ้าอวาสาจัดการ โยต้องปล่อยให้เจ้าข่มขู่" เปี้ยเหมิงอดมิได้ต้องขมวดคิ้วเอ๋อขึ้น

"เจ้าทำเช่นนั้นได้แน่" เหยียนเก้อยิ้มอย่างไม่แยแส "แต่ทว่าเรื่องนี้เกี่ยวพันถึงตระกูลข้าร้อยละชีวิต แน่ละ เราสองคนไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ข้าจะถูกประหารล้างตระกูลหรือไม่ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเจ้า"

เปี้ยเหมิงเยินวูบที่สิ้นหวัง เด็กหนุ่มปากไม่สิ้นกลืนน้ำนมเบื้องหน้า กำลังใช้ชีวิตคนร้อยละชีวิตมาข่มขู่ตน

"หากข้าเข้าร่วมด้วย จะต้องน้อมส่งชีวิตคนทั้งบ้านข้าไปด้วยหรือไม่สำหรับเจ้าแล้ว คนหลายสิบชีวิตในบ้านข้าไม่มีความหมายกระนั้นหรือ"

เปี้ยเหมิงจ้องมองเขาด้วยความโกรธ

"ข้าทำเช่นนี้ก็เพื่อความคุ้มเจ้า หากเจ้ายินดีปิดปากเงียบรักษาความลับและไม่หักหลังข้า เมื่อเหตุการณ์เรียบร้อยแล้วข้าจะไม่ทำให้เจ้าต้องลำบากอีก" เหยียนเก้อสบตาเขาอย่างสงบเยือกเย็น

เปี้ยเหมิงสุดลมหายใจาวนังไปไม่ตอบ

"ข้าจะให้เจ้าดูไข่มุกมังกร" เหยียนเก้อพูดด้วยน้ำเสียงกึ่งออกคำสั่ง

"ไม่ดูไม่ได้หรือ" เปี้ยเหมิงหรีตาลงเล็กน้อย

"ไม่ดูไม่ได้ ไช่มุกมังกรเป็นสมบัติล้ำค่าหาได้ยากยิ่งในแผ่นดิน ทางที่ดีเจ้าก็ดูสักหน่อยเถิด" ไม่ว่าจะอย่างไรก็ตาม เขี่ยนก็ต้องบังคับให้เขาดูให้จงได้ เพราะทำเช่นนี้จึงจะสามารถฉวยโอกาสควบคุมเปี้ยเหมิง

แน่นอนว่าเปี้ยเหมิงรู้ตัวว่าเป็นหลุมพรางที่เขี่ยนก่อขุดไว้

"ก็ได้ ในเมื่อเจ้าไม่วางใจข้า ข้าก็ได้แต่ใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์" แม้จะรู้ว่านี่เป็นกับดัก แต่เขาก็ยังคงอยากเห็นไช่มุกมังกรที่เขี่ยนก่อว่าเป็นสมบัติล้ำค่าหาได้ยากยิ่งในแผ่นดินอยู่นั่นเอง

เขี่ยนเก๋อี้ย้มด้วยความลำพองใจ

"สถานที่ลับที่สุดที่นี้อยู่ที่ใด หลังองค์พระได้หรือไม่"

"หลังยามสี่ไป หลวงจันท์ทั้งหลายจะตื่นเข้ามาสวดมนต์ไหว้พระ ปิดกวาดลานวัด หากเรายังอยู่ในวิหารอาจถูกพบเห็นได้โดยง่าย" เปี้ยเหมิงคิดแล้วก็เสนอว่า "บนหลังคาแล้วกัน"

เขี่ยนเก๋อผงกศิระระเห็นด้วย

ทั้งสองออกจากวิหารอย่างเงียบๆ พลิกตัวขึ้นไปบนกำแพงก่อนจะกระโดดต่อไปยังหลังคาวิหาร ราตรียังไม่สิ้น ทั่วพุทธามีดมน เมฆดำบดบังแสงจันทร์

เขี่ยนเก๋อมองเปี้ยเหมิงแวบหนึ่งแล้วค่อยบรรจงเปิดกล่องออก ในกล่องแพร่นั้นยังมีกล่องหยกอีกชั้น ขณะเขี่ยนเก๋อแง้มเปิดกล่องหยกก็มีแสงนวลลอดตามรอยฝากล่องรำไร ครั้นเปิดเต็มที่พลันปรากฏแสงเจิดจ้า ยิ่งทิวสีทึบให้สว่างกระจ่างในบัดดล

เปี้ยเหมิงตะลึงงัน จับจ้องมองไช่มุกขาวบริสุทธิ์ขนาดใหญ่ที่กำลังส่อง

ประกายเจิดจ้าทั้งสี่เม็ดในกล่อง

"นี่หรือ...ไข่มุกมังกร" เขาถามอย่างตกตะลึง ความที่ฐานะทางบ้าน
ไม่ร่ำรวย ไม่มีโอกาสเห็นแก้วแหวนประเภทนี้จึงไม่สามารถระบุชัดได้

"ครั้งแรกที่ข้าเห็นมันก็นึกว่าเป็นเพียงไข่มุกประกายราตรี แต่ต่อมา
จึงได้ทราบว่าไม่ใช่ไข่มุกประกายราตรี แต่เป็นไข่มุกมังกร" เขี่ยนเก้อ
กตเสียดสีให้เบาลงขณะตอบคำ

เปี้ยเหมิงไม่เคยได้ยินชื่อนี้มาก่อน ได้แต่ตะลึงจ้องไข่มุกมังกรที่ส่ง
ประกายสาดส่อง

"เจ้าดูให้ดีจะเห็นว่าไข่มุกแต่ละเม็ดล้วนมีลายมังกร นี่จึงเป็นเหตุที่
มันได้ชื่อว่าไข่มุกมังกร" เขี่ยนเก้อกล่าว

เปี้ยเหมิงหยิบไข่มุกเม็ดหนึ่งออกมาจากกล่อง เดิมทีเขาเข้าใจว่าไข่มุก
มังกรขนาดใหญ่เช่นนี้จะมีน้ำหนักไข่น้อย คาดไม่ถึงว่ากลับเบาราวขนนก
ครั้นวางกลางฝ่ามือพิจารณาดูอีกทีก็เห็นบนไข่มุกขาวพิสุทธิ์นั้นมีลายมังกร
ละเอียดสีแดงอ่อน อดมิได้ต้องเบิกตากว้างมองด้วยความอัศจรรย์

"ลายมังกรนี้ไม่เคยกลายเป็นลายที่สลักขึ้น" เขาพลิกกลับไปกลับมาด้วยความ
ประหลาดใจ "ว่าแต่ เหตุใดจึงมีแต่ตัวมังกร กลับไม่เห็นหัวมังกร"

"เจ้าลองเอาไข่มุกทั้งสี่เม็ดมาวางรวมกันก็จะเห็นชัดขึ้น" เขี่ยนเก้อ
กล่าว

ครั้นเปี้ยเหมิงเอาไข่มุกทั้งสี่มาวางไว้ด้วยกัน ลายมังกรบนผิวไข่มุก
ก็ยิ่งกระจ่างชัดขึ้น มังกรสีแดงดูราวกับจะมีชีวิตโลดแล่นออกมาได้ คล้าย
จะออกมาเห็นอยู่บนเบื้องหน้า

"ไม่น่าเชื่อเลย!" เปี้ยเหมิงชื่นชมมิได้หยุด

"ไข่มุกมังกรทั้งสี่เหมือนหยก เหมือนไข่มุก และเหมือนแก้วผลึก เป็นสมบัติวิเศษที่หาได้ยากยิ่งในโลกหล้า เดิมเป็นของในวังองค์หญิงแก้ว เจ้าของคือขุนหมี่เล่อ พระโอรสขององค์หญิงแก้ว ปีที่องค์จักรพรรดิขึ้นครองราชย์ ขุนหมี่เล่อก็คิดจะนำไข่มุกมังกรทั้งสี่นี้ทูลเกล้าฯ ถวาย"

ที่มาของไข่มุกมังกรก่อนหน้านี้นี้มีแต่ขุนหมี่เล่อที่รู้ชัด และเขาก็ไม่เคยอธิบายต่อผู้ใดมาก่อน ฉะนั้นจึงไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่าไข่มุกทั้งสี่นี้มีความเป็นมาอย่างไร เป็นธรรมดาว่าเหียนเก่อเองก็ไม่แจ้ง

"ปีที่ทรงขึ้นครองราชย์? นั่นก็เท่ากับสองปีมาแล้ว" เปี้ยเหมิงมองเหียนเก่ออย่างกังขา "ในเมื่อเป็นสมบัติที่ขุนหมี่เล่อคิดจะทูลเกล้าฯ ถวาย เหตุใดจึงตกอยู่ในมือเจ้าได้"

เหียนเก่อหลุบตาลงต่ำ ยิ้มอย่างคนกระทำผิด

"เพราะข้าขโมยมันมา"

"เจ้าขโมยมา?" เปี้ยเหมิงถอนใจคราหนึ่ง เขาไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไข่มุกมังกรที่หาได้ยากยิ่งนี้กระตุ้นความคิดชั่วในสันดานมนุษย์ได้จริงๆ แต่ทว่าเมื่อสองปีก่อน เหียนเก่อเป็นเพียงเด็กอายุสิบสองสิบสามปี ไฉนจึงเกิดความละโมภเช่นนี้ได้

"เมื่อสองปีก่อน ท่านพ่อพาข้าไปร่วมพิธีศพองค์หญิงแก้วที่วังของพระนาง" เหียนเก่อเล่าเสียงเบา "ข้าได้เห็นไข่มุกมังกรทั้งสี่ที่ห้องด้านหลังของวังหลัง เวลานั้นข้าถูกไข่มุกมังกรทั้งสี่ดึงดูดไว้ ทารูไม่ว่าเป็นสมบัติล้ำค่าที่ขุนหมี่เล่อเตรียมถวาย คิดเพียงแต่จะยึดเป็นของตัวเองให้ได้ ต่อมาข้าจួយโอกาสที่คนทั้งหลายไม่ระวังแอบขโมยไข่มุกมังกรออกมา เมื่อกลับไปแล้วก็ซ่อนไว้ในห้องข้า"

"เจ้าทำเรื่องต่ำช้าเช่นนี้!" เปี้ยเหมิงมองเขาด้วยหางตาอย่างดูแคลน "เวลานั้นข้าเกิดความละโมบขึ้นมาจริงๆ" เทียนเกอไม่ได้แก้ต่างในความชั่วของตน "อันที่จริงคืนวันที่ขโมยไข่มุกมังกรมา ข้าก็หวาดหวั่นขวัญผวา ไม่สามารถขโมยมาให้หลับลงได้ ยิ่งได้ยินว่าซุนหมี่เล่อเทียวเสาะแสวงหาไข่มุกมังกรกลับคืน ข้าก็ยิ่งรู้สึกเสียใจ ต่อมาก็เคยคิดจะเอาไข่มุกมังกรไปคืน แต่ก็มั่นใจว่าไม่มีโอกาส"

"จะไม่มีโอกาสได้อย่างไร" เปี้ยเหมิงขัดจิ้งหะ "เจ้าเอาไปส่งคืนที่วังองค์หญิงเก่าเองก็สิ้นเรื่องแล้วมิใช่หรือ ข้าว่าเจ้าไม่อยากจะคืนเสียมากกว่ากระมัง"

"ข้าไม่อยากคืนจริงๆ แต่ข้าก็รู้ว่าการเก็บไข่มุกมังกรไว้กับตัวไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้อง แม้จะเป็นการง่ายที่จะส่งคืนซุนหมี่เล่อตรงๆ แต่ทำเช่นนั้นผู้อื่นก็จะรู้ว่าข้าเป็นคนขโมยไป หน้าข้าพอข้ารู้ว่าไข่มุกมังกรเป็นของที่ซุนหมี่เล่อคิดจะทุลเกล้าๆ ถวาย ข้าก็ยังไม่กล้าฉีฉลามทำอะไรลงไป เพราะหากฝ่าบาททรงทราบว่าเป็นคนขโมยไป ท่านพ่อของข้าก็จะเดือดร้อนไปด้วย"

เทียนเกอถอนใจเบาๆ นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเล่าเรื่องได้ไข่มุกมังกรมาอย่างไรให้ผู้อื่นรับรู้ ใจนึกปลอดโปร่งขึ้นมาไม่น้อย

เปี้ยเหมิงมองเขา สัมผัสได้ชัดเจนถึงความรู้สึกเสียใจที่ได้กระทำผิดเด็กอายุเพียงสิบสองสิบสามปีเห็นของวิเศษล้ำค่าย่อมยากที่จะสะกดกลั้นไว้ได้ แต่ผลลัพธ์อันเกิดจากความใจเร็วนั้นก็ทำให้เขาสำนึกเสียใจ

"สองปีมานี้เจ้าซ่อนไข่มุกมังกรไว้ในวังมาตลอดหรือ" เขาถามเทียนเกอ